

Η μαμά θα είναι πάντα Το Σπίτι για το παιδί της

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

image not found or type unknown



Γιατί

τα παιδάκια νοιώθουν ασφαλή στο σπίτι τους; Επειδή το έχουν ταυτίσει με την μαμά τους... είτε δουλεύει είτε όχι.

Από Μανίνα Ζουμπουλάκη

Άκουσα μια μαμά στο πάρκο να λέει στο (4χρονο) παιδάκι της, «Μα τι θέλεις πια; Τι θέλεις επιτέλους;» με απόγνωση και απελπισία. Το 4χρονο γκρίνιαζε, ζητούσε κάθε τόσο κι από κάτι, την ενοχλούσε, δεν την άφηνε να κάνει ένα τσιγάρο ή να μιλήσει στο τηλέφωνο. Φώναζε «Αγκαλιά!» με δυνατή φωνή και η μαμά κουνούσε το κεφάλι της βαριεστημένη, ξεθεωμένη, ωχ πια.

Μου ήρθε να την αρπάξω από το μαλλί και να της πω «Πάρτο αγκαλιά επιτέλους!» αλλά υπάρχει ένα όριο στην επικοινωνία του πάρκου και το ξέρω. Όπως ξέρω πόσο κουρασμένη, ξεπατωμένη και χωρίς ενέργεια ένοιωθε σίγουρα, πόσο στραβά θα της έκατσαν όλα και πόσο ήθελε να κοιμηθεί σαν άνθρωπος μια νύχτα να συνέλθει.

Έτσι είναι η μαμαδοσύνη σε αυτά τα στάδια, εξαντλητική. Ίσως και σε όλα τα στάδια...

Πήγα να καθίσω παραπέρα για να μην βλέπω/ακούω το «γκρινιάρικο» παιδάκι... το οποίο δεν ήταν γκρινιάρικο το έρμο, μια αγκαλιά ήθελε. Τώρα που τα παιδιά μου μεγάλωσαν και δεν θέλουν πια μια αγκαλιά, τουλάχιστον όχι με τόση συχνότητα, το σκέφτομαι με νοσταλγία αυτό το στάδιο της σχέσης μαμάς-παιδιού: μη-λεκτικό, μη-λογικό, χωρίς επεξηγήσεις, το παιδάκι σου που έρχεται λάου λάου, κάθεται στο γόνατό σου και παρηγοριέται για όλα τα στραβά του κόσμου. Εσύ εκείνη την ώρα κλείνεις δουλειές στο τηλέφωνο, ακούς τον πόνο της κολλητής σου, πουλάς και αγοράζεις – ή πίνεις καφέ με ένα τσιγάρο στο χέρι. Δεν πολύ-έχεις όρεξη για αγκαλιές. Αλλά, μαμά είσαι, το βολεύεις κάπως το παιδάκι σου. Που ή σου φωνάζει «Μαμά, κλείσε το τηλέφωνο!» ή απλώς λουφάζει και περιμένει να τελειώσεις...

Για να κάνεις, τι; Δεν υπάρχει απαραίτητα δεύτερη πράξη, η αγκαλιά είναι η αρχή και το τέλος, μπορεί να καθίσει στα γόνατά σου 2-3 λεπτά και μετά να πάει για παιχνίδι. Αν πιάνεσαι, δυσκολεύεσαι επειδή το παιδί είναι βαρύ πχ, του δείχνεις κάτι, με την γνωστή μέθοδο απόσπασης προσοχής («κοίτα, μια πεταλούδα!») και το παιδάκι παίρνει δρόμο κυνηγώντας την πεταλούδα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΉΘΕΛΑ ΝΑ ΓΥΡΝΟΥΣΑ ΠΙΣΩ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΈΔΕΙΧΝΑ ΤΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ. ΝΑ ΚΡΑΤΟΥΣΕ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΑΓΚΑΛΙΑΣ ΛΙΓΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ... ΑΝ ΚΑΙ, ΌΣΟ ΚΑΙ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙ, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ...

Κάποτε ο μεγάλος γιός μου έκανε εγχείρηση κι έβγαλε τα κρεατάκια του – θα πρέπει να ήταν τρισήμισι χρονών. Όταν συνήλθε από την νάρκωση έκλαιγε και χτυπιόταν (όπως όλα τα μικρά μετά από νάρκωση) και φώναζε «Να πάω (σ)πίτι μου, να πάω (σ)πίτι μου!» Η νοσοκόμα μου είχε πει να αφήσω το παιδί στο κρεβατάκι μέχρι να συνέλθει αλλά ήταν αδύνατον, το πήρα αγκαλιά και το έσφιξα, του χάιδεψα τα μαλλάκια, το φίλησα... δεν είχε κάπου να καθίσω κι ύστερα από λίγο σαβουρώθηκα στο πάτωμα με το παιδί στην αγκαλιά. Ο μικρός ξανακοιμήθηκε, με τη μαστούρα που σε πιάνει μετά από νάρκωση. Κάποια στιγμή άνοιξε τα ματάκια του, με κοίταξε, χαμογέλασε κουρασμένος και είπε, «Μαμά είμαι πίτι μου τώλα».

Μου έμεινε αυτό το στοπ-καρέ: σε μια «αίθουσα ανάνηψης» δημόσιου νοσοκομείου, με 4-5 παιδάκια να χτυπιούνται στα διπλανά κρεβάτια, με απελπισμένες μαμάδες, με φασαρία, βαβούρα, αναστάτωση παντού... ο μικρός είχε λουφάξει στην αγκαλιά μου και τελικά, για φαντάσου, αυτό θεωρούσε «(σ)πίτι του», την αγκαλιά της μαμάς του... Είναι από τις σκηνές που σε κάνουν να αισθάνεσαι τέεεεελεια που είσαι μαμά, σα να σου λέει μια φωνή μέσα σου «Καλά, ε; το πόσο αξίζει τον κόπο,

δεν υπάρχει!» κι εσύ να απαντάς στη φωνή «Πόσο χαίρομαι που το καταλάβαμε εγκαίρως, αν κι έπρεπε να το είχαμε καταλάβει ακόμα νωρίτερα».

Μα γι αυτό το γράφω εδώ, να το δει, να το συνειδητοποιήσει η μαμά που δεν έπαιρνε αγκαλιά το παιδάκι της στο πάρκο, και την επόμενη φορά να πετάξει το τσιγάρο, να σκύψει, να πάρει αγκαλιά το παιδί της και να πάνε όλα πρίμα. Γιατί θα πάνε - αν όχι όλα, τουλάχιστον όσα περισσότερα γίνεται...

Για να μην παρεξηγηθώ: δούλευα πάντα, μαμά-ξε-μαμά, δεν λέω «οι μαμάδες στην κουζίνα» και τέτοιες ντεμόντες, για όνομα. Οι μαμάδες θα δουλεύουν, όσο βρίσκουν δουλειές και παρόλο που δεν τις βοηθάει καθόλου το Σύστημα, ούτε καν οι μπαμπάδες. Σε 50 χρόνια από τώρα δεν θα θεωρείται υποχρεωτικά ευθύνη της μαμάς το ποιος παίρνει το παιδί από το σχολείο, ελπίζω ότι θα έχουν αλλάξει οι υποδομές και οι μπαμπάδες, δεν θα έχει μόνον η μαμά το μπαλάκι. Θα είναι πιο δίκαια τα πράγματα για τις μαμάδες, που σήμερα είμαστε οι φτυσμένες της ελληνικής κοινωνίας.

Αλλά η μαμά θα είναι πάντα Το Σπίτι για το παιδί της. Το οποίο παιδί δεν νοιάζεται για τις κουρτίνες και την καθαριότητα, για το συμμάζεμα και την διακόσμηση. Νοιάζεται μόνο για το σπίτι του, κι αυτό είναι - για κάμποσα χρόνια, που όμως φαίνονται όντως σαν μια μέρα όταν κοιτάς προς τα πίσω - το σπίτι του είναι η μαμά του...

Πηγή: themamagers.gr